

Проповед 302

Любов

Прочит: Йоан 13, 1-17

Скъпи братя и сестри,

Вечерта преди Разпети петък е. Последният ден, който Исус Христос прекара със своите ученици. Когато разлистваме страниците на евангелията, които описват тези събития, можем да видим тъгата, болката, страданието, които изпитва Исус, но същевременно и решимостта, с която той върви по пътя си към Голгота. Най-впечатляваща обаче е любовта, която Спасителят показва към хората около Себе Си. Исус е Бог. Той знае какво Му предстои, знае кой ще Го предаде, знае какво ще направят учениците Му. И въпреки това им показва любовта Си по различни начини. Любовта на Исус е много силна. Тя не се съобразява с нашето човешко предателство, не се съобразява с нашите човешки слабости, не се съобразява с нашия провал. Помислете само за тайната вечеря – Исус стои сред своите ученици и знае точно какво ще се случи. Поглежда лицето на Юда и знае – този ще Ме продаде за 30 сребърника. Поглежда лицето на Петър и разбира – този ще се отрече три пъти от Мен. Поглежда всеки един от учениците и знае, че те ще се разбягат. Слуша клетвите им за вяност и знае, че няма да бъде удържана нито една от тях, че те ще си останат само думи, които няма да бъдат изпълнени. Исус знае и разбира всичко това. Той е наясно с човешкото предателство. Въпреки това, обаче, той продължава да обича Своите ученици – със всичките им слабости и провали. Любовта Му е истинска. През 1996 година компанията Дисни прави своя филм “101 далматинци”. Когато филмът излиза по кината, се радва на небивал зрителски интерес. Хората не само гледат филма, но и се изпълват с необикновено силна любов към интересните кучета, порода далматинец, които са показани в този филм. Като следствие на този филм много хора решават да си вземат далматинци като домашни любимци. Когато обаче си купили кучета, всички те разбрали, че да се живее с далматинец не е толкова лесно, колкото са си представяли, гледайки филма. Малко след тази вълна на любов към далматинците, като резултат от този популярен филм, се забелязала и друга тенденция – изключително много изоставени кучета от породата далматинец. Далматинците могат да бъдат истинско предизвикателство за своите собственици – те са големи кучета – достигат до 35 килограма, шумни са и се нуждаят от упражнения и разходки. Могат да бъдат неспокойни, подтиснати, и имат склонността да рушат, когато не са изразходили енергията си. Нуждаят се от целогодишна грижа. Около 10 процента от кучетата се раждат глухи. Хората, гледали филма “101 далматинци”, имали голямо желание да имат такъв любимец в дома си, защото счели, че ще го обичат. Реалността обаче се оказва съвсем друга – предизвикателството е твърде голямо – те не са готови да го посрещнат. Така любов, в която ти не си готов за предизвикателствата, не е истинска. Тя зависи от това какъв е предметът на твоята любов. Такава любов е едностранна, ти си готов да обичаш, но само доколкото се чувстваш добре. В противен случай си готов да прекратиш любовта си. Разликата с Исус е фрапираща. Исус познава всеки един от своите ученици. Познава го добре и разбира пред кого и какво е изправен. Той добре съзнава, че ще бъде предаден от тези, които са Му най-близки, но въпреки това не спира да ги обича, нито ги отхвърля. Такава е истинската любов – любовта, която върви докрай, любовта, която не се съобразява с човешките слабости, любовта, която е толкова силна, че продължава отвъд вратата на смъртта и води до вечния живот. Такава е любовта на Исус Христос. Това е видно в Тайната вечеря и особено в думите

на днешния текст, думите, които описват измиването на краката на учениците. Ние ще се опитаме да вникнем в думите на тази предадена ни от Йоан случка от живата на Христос и учениците.

1. Важността на събитието. Йоан показва, че започва нещо важно, и това лесно можем да усетим в началото на пасажа. **“А преди празника Пасха Исус, като знаеше, че е настанал часът Му да премине от този свят към Отца, като беше възлюбил Своите, които бяха на света, докрай ги възлюби.”** Йоан поставя не една а три удивителни преди началото на пасажа. Първо отбелязва че е дошла Пасхата. Пасхата в евангелието на Йоан бележи нов етап в служението на Спасителя. Тук също бележи нов етап – последния – пътя към Голгота. Второ – Йоан изрично отбелязва, че е настанал часът – часът, заради който Исус беше дошъл на тази земя. И трето, Исус Се концентрира върху учениците – именно те са тези, които Той нарича “Своите”. За тях, за Своите ученици, Исус казва чрез перото на Йоан, че ги е възлюбил докрай. Може би ние не можем да осъзнаем значението на тези думи – да възлюбиш докрай. Нашата любов има край. Ние, хората, обичаме ограничено. Исус възлюби своите ученици докрай. Може би можем да разберем пълнотата на тези думи, ако се върнем само няколко стиха по назад и погледнем последния пасаж от 12 глава. Там Исус Христос говори за Своите страдания и смърт и ние ясно можем да видим, че Исус ясно осъзнава какво ще Го сподели. От стиховете **на 12 глава, 27 – 50, личи колко наясно е Исус със следващите часове от живота Си. Той казва: “Сега душата Ми е развълнувана; и какво да кажа? Отче, избави Ме от този час. Но за това дойдох на този час...И когато Аз бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си... Още малко Светлината е между вас. Ходете, докато имате Светлината, за да не ви настигне тъмнината...Отец, Който Ме изпрати, Той ми даде заповед какво да кажа...И знай, че онова, което Той заповядва, е вечен живот. И така, това, което говоря, говоря го така, както Ми е казал Отец.”** Исус е наясно къде отива, наясно е че върви към кръста на Голгота, за да изпълни волята на Отца и да спаси хората, и въпреки това е възлюбил тези Свои ученици – тези, които са Му най-близки, но Го предават – докрай; повече от това няма накъде – дал им е цялата Си любов. И все пак, какво означава тази любов?

2. Любовта е повече от чувство. Както отбелязахме и по-горе, любовта, която Исус Христос показва, е много по-различна от любовта, която ние, хората, показваме и познаваме – тя е последователна и нелицемерна. Тази любов е истинска. Исус показва Своята любов на практика, за да напомни на Своите ученици и на всички нас, че тази любов трябва да остане белег на Христовата Църква. За да подчертае тази голяма любов, Йоан избира да не опише самата Тайна вечеря, а избира да опише случилото се преди вечерята, а именно измиването на краката на учениците. Преди да премине към самото действие, Йоан споменава два факта. Първият – Юда е тук: **“И когато беше готова вечерята, като дяволът вече беше внушил в сърцето на Юда Симонов Искаримотски да Го предаде...”** Йоан изрично споменава, че Юда Искаримотски присъства на измиването. Той е част от тези, които участват в този най-тесен кръг. И то, забележете, не преди да е решил да Го предаде. Юда знае към този момент, че ще предаде Исус Христос, и Христос знае, че Юда ще Го предаде. Въпреки това, обаче, Юда е част и от Тайната вечеря и от измиването на краката на учениците. Христос знае, обаче любовта Му е толкова голяма, че Той не може да изключи нито един човек. Забележително е, че Бог допуска до Себе си всякакви хора. Ясно е и посланието – при Бога няма хора с привилегии, няма хора без шанс. Всеки един може да бъде измит, всеки един може да получи шанс за спасение, даже и хора като Юда Искаримотски. Второто е: **“Исус, като знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му и че от Бога е излязъл и при Бога отива, стана от вечерята, свали горните Си дрехи, взе престилка и я препаса.”** Исус знаеше, че след като излезе от вечерята, ще бъде хванат и разпънат. Въпреки това, обаче, Той не Се занимава със Себе Си, а с учениците Си. Той сваля горната Си дреха и взема престилката, за да измие краката на Своите ученици. Истинската любов се интересува от другите. В момента преди страданията Си и смъртта, Исус Христос мисли за другите, за тези, които са около Него. Нека не забравяме това – християнската любов е различна от любовта, която този свят ни предлага. Тя не е просто чувство, ръководено от отношението на другия човек към нас, а е начин на живот. Ние сме

призовани да живеем, обичайки хората, както Исус ни обича - без да се съобразяваме с техните слабости, предателства и провали.

3. Любовта на Бога е действена. Важно е да отбележим и още нещо. Исус не просто разказва и не просто ни учи какви да бъдем, Той ни показва това на практика. Точно затова не каза първо на учениците – мийте си краката един на друг, а първо, преди да каже каквото и да било: **“стана от вечерята, свали горните Си дрехи, взе престилка и я препаса. После наля вода в умивалника и започна да мие краката на учениците и да ги изтрива с престилката, с която беше препасан.”** Това е показателно. Евангелието не е просто теория, то е живот, живян в този свят. Бог не е теоретик, който никога не се е докосвал до живота на хората на тази земя. Когато Бог решава да спаси хората, Той става човек в лицето на Исус Христос. Когато иска да им покаже любов, Той им показва любов на практика. Благата вест е посланието за това какво Бог е направил за нас. Ние се променяме и служим на Бога и на хората, защото Бог първо е послужил на нас. Бог прави. И това, което Бог прави в този случай, е да облече дрехите на роба и да се заеме с най-унизителната къщна работа, която хората от Юдея са можели да си представят. Миенето на краката на гостите се е полагало на най-нископоствения роб в къщата и тази работа се е числяла към работите, които не са били препоръчителни за робите юдеи. Тъй като тук няма роби, които да свършат тази унизителна работа, а и вероятно никой от учениците не е искал да свърши тази работа – факт е, че измиването не става преди а след вечерята, Исус Се заема Сам с тази задача. Ние можем дълго да говорим за това, че измиването на краката на хора, ходещи със сандали по прашните пътища на тази част от света, не е била най-приятната работа. Но не това е същественото в посланието Думата, която стои в центъра на днешното послание е “правя”. “Аз правя” и после “и вие правете”. В тази история става въпрос за това какво прави Исус и какво правим ние. Животът на християнина не е статичен. Той трябва да е изпълнен с движение и промяна. Животът на християнина не е думи и празни обещания, а вяръност и следване на Спасителя. Исус ни дава пример – пример на смирение и любов. Исус измива краката на всички Свои ученици и пак повтарям – измива и краката на Юда - Предателя, на Петър - Голямата уста, на Тома – Неверника и на всички останали. Никой не е изключен. Толкова голяма е любовта на Бога. Тя търси, хора, които да спаси. И няма значение какви са били преди, какво са вършили, няма значение какви са сега или какви искат да бъдат. Божията любов и Спасение са за всички хора. Никой не е изключен. Исус иска да спаси всеки един човек и затова Се заема с мръсната работа – тази, която никой не желае да свърши. Исус избира да премахне греха на всеки един човек, работа с която не само никой не би се заел, но и никой не би могъл да извърши. Исус иска и може. Той идва на тази земя, поема върху Себе Си греха и става жертвен Агнец за нашите грехове, за да отмие греха и мръсотията от живота ни. Отива на Голгота, за да измие греха ни. Без делото на Исус нашият живот би бил безсмислен и обречен. Исус Христос дойде, за да стане един от нас, за да бъде слуга, за да ни спаси. Това е смисълът на думата любов. (Йоан 15, 13): **“Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си.”** Истинската любов е жива, действена и жертвоготовна. Животът на Исус е свидетелство и мащаб за значението на думата любов.

4. Любовта трябва да бъде оставена да действа. В тази история има още един показателен момент – държанието на Петър. Евангелистът разказва: **“И когато стигна до Симон Петър, той каза: Господи, Ти ли ще ми умиеш краката? Исус му отговори: Това, което Аз правя, ти сега не осъзнаваш, но после ще разбереш. Петър Му каза: Ти няма да умиеш краката ми веќеи. Исус му отговори: Ако не те умия, нямаш дял с Мене. Симон Петър каза: Господи, не само краката ми, но и ръцете ми и главата ми. Исус му каза: Който се е окъпал, няма нужда да умие друго освен краката си, а целият е чист; и вие сте чисти, но не всички.”** Когато човек е готов да приеме Господа от цялото си сърце, тогава Бог е готов да го измие. Точно така отиваме при Бога, отиваме със своите проблеми и трудности, със своите грехове и очакваме Бог да ни изчисти. Затова и Исус е толкова категоричен с Петър: **“Ако не те умия, нямаш дял с Мен.”** Ако ние не осъзнаем абсолютната си греховност и нужда от Бога, сме обречени. Бог идва при нас, съблича дрехата Си на Бог и Цар и става слуга, за да ни очисти, за да премахне всичко, което ни отделя от Него. Без Бог да ни омие, не бихме могли да станем част от Спасението и вечния живот. Интересно е все пак, защо Исус не ни измива

целите. Когато Петър Го моли да го омие целия, Исус му казва - вие сте чисти. Вие сте очистени целите, а който е чист няма нужда да се мие отново целия. С тези си думи Исус ни посочва, че ние се нуждаем от покаяние. Веднъж в живота си ние се нуждаем от покаяние. Когато срещнем Исус, се нуждаем да се разкаем от цялото си сърце и да Го приемем изцяло. Тогава Той ни омира и ни прави чисти. Но дори и християните – ние, които знаем, че трябва да се пазим от греха в ежедневиия си живот, не можем да се справим – проваляме се и грешим. И както краката се цапат всеки ден и всеки ден трябва да бъдат измивани, така и ние се нуждаем всеки ден от разкаяние за греховете, които сме извършили. Ние трябва да се разкайваме всеки ден и да очакваме, и да се надяваме на Божията прошка. Така всеки християнин е чист и измит от греха, но на път към празничната трапеза в небесата, която Исус е приготвил за нас, неминуемо ще изцапа краката си. Тогава нашият Спасител е готов да сложи престилката и да ни измие от всяка мръсотия, за да можем да се изправим пред Бога. Помислете затова - разкаях ли се от греховете си, разкайвам ли се всеки ден, или си мисля че е достатъчно веднъж в живота да го направя. Бог ни кани да отидем при Него. Той не ни кани, за да ни съди, а за да ни прости. Защо Бог ни търси, защо иска да ни прости, защо продължава въпреки провалите ни да идва при нас и да ни изчиства от греха и мръсотията? Отговорът е само един - защото ни обича, обича ни толкова много, че е готов да Се наведе и да ни стане слуга. От нас се иска само да оставим Неговата любов да действа. Отворете сърцата си, за да действа Бог във зашите сърца, разкайте се за провалите си и оставете Бог да ви измие.

5. Любов на практика. Какво означава тази история за нас? Исус предава Себе Си за нас, отива на кръста заради нас. Слага престилката и измива всеки грях, за да ни промени. Какво променя това в нас? Исус казва на своите ученици: ***“И така, ако Аз, Господ и Учител, ви умия краката, то и вие сте длъжни един на друг да си миете краката. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас.”*** Бог ни призовава да правим като Него и това не означава да прощаваме греховете, а да се смирим и да носим вестта за Неговата любов до краищата на света. Погледнете живота си и вижте че всичко, което сме, и всичко, което имаме, е дар от Бога. Ние живеем заради Бога и чрез Него, Той е направил всичко за нас – ние трябва да Му служим и да служим на хората около нас. Стойки смирено пред хляба и виното, символи на христовата плът и кръв, пожертвани за нас на Голгота, ние трябва да си спомним за голямата Божия любов и да обичаме хората така, като Той ни възлюби.

Бог ни обича и тази Неговата любов е видна във всичко, което Той е направил за нас. Нека да помним, че любовта на Исус Христос е повече от чувство, че тя е смирена и действена, но и че ние трябва да оставим тази любов да действа. Бог ни призовава да бъдем като Него, отворете сърцата и приемоте неговата любов, идете и служете и вие от цялото си сърце и душа и с всичките си сили. Никога не забравяйте, че Бог е дал всичко за нас. Амин